

Medens det for de kgl. Bygningsinspektørers Vedkommende gælder som Regel, at de ikke ved Statens Byggearbejder honoreres efter Arkitektforeningens Normer, men med et een Gang for alle fastsat Procentantal, 3 pCt., af Værdien af Arkitektarbejderne, med Tillæg af $1\frac{1}{2}$ pCt. af Værdien af Ingeniørarbejderne, findes der ikke nogen tilsvarende Regel for de tilsynsførende Ingeniørers Vedkommende. Disse engageres for hvert enkelt Tilfælde — antagelig efter Anbefaling fra Arkitektens Side — og honoreres paa Grundlag af Ingeniørforeningens Normer.

Disse Normer har altid kun været tænkt som et *Forhandlingsgrundlag* mellem de interesserede Parter for den nærmere og egentlige Fastsættelse af Honorarberegningen, og at Forholdet er og har været saaledes, *fremholdes meget stærkt overfor Højskolens Ingeniører* i Ingeniørforeningens Responsum af 18. Oktober 1929.

Som Følge af denne Forudsætning saavel for Normernes Udformning som for deres Anvendelse i Praksis kan det med en vis Sikkerhed antages, at den fulde Udnyttelse af de i dem fastsatte Honorarsatser og Bestemmelser i *Almindelighed* vil give en for vedkommende Ingeniør meget fordelagtig Honorarydelse.

Efter hvad Hovedrevisoratet underhaanden har kunnet skaffe oplyst, skal det derfor ogsaa ved Arbejder for private langtfra være Regelen, at en saadan fuld Honorarydelse opnaas.

I nærværende Tilfælde har det straks fra første Færd kunnet forudses, at Byggearbejderne vilde blive meget omfattende, og at de vilde komme til at strække sig over en Aarrække. Det Ingeniørfirma, der fik Tilsynshvervet overdraget, vilde derfor paa Forhaand være sikret Adgang til Beskæftigelse og Førstjeneste i et Omfang og Tidsrum, der ellers ikke er sædvanligt ved den Art Ingeniørarbejder. Denne Omstændighed har i sig selv rummet en stærk Anledning til en *nedsat* Honorarberegning for Landbohøjskolens Ingeniører, men hverken denne Anledning eller den Anledning, som ligger i selve det Forhold, at Normerne kun er et Forhandlingsgrundlag, har haft nogen Indflydelse paa Ingeniørernes virkelige Honorarberegning.

At Ingeniørerne ved deres Fræmsendelse af Honorarberegningen til Højskolens Direktør oplyser at have undladt at gøre Anvendelse af Normernes Bestemmelser om *eventuelle ekstraordinære Tillæg (indtil 50 pCt.)* for Varme- og Ventilationsanlæg samt for Forandringer af ældre Anlæg, tillægger man ingen Betydning i denne Forbindelse, alene paa Grund af et saadant Kravs Usikkerhed og Elasticitet.

Hertil kommer, at Ingeniørerne ikke har fundet Anledning til at anvende Normernes Bestemmelser om *eventuelle Nedsættelser*.

I øvrigt oplyser Ingeniørforeningens Responsum, Punkt 5, at et Krav om ekstraordinært Tillæg for Forandringer i ældre Bygninger i nærværende Tilfælde *havde været uberettiget*.

I Overensstemmelse med de foran anførte Betragtninger skal Hovedrevisoratet udtale, at selv om det i Beretningen anførte for meget udbetalte Honorar af ca. 38 000 Kr. havde været hjemlet ved Normerne, vilde man alligevel finde, at *Beregningen af det af Rimelighedshensyn burde have været undladt*, ogsaa fordi der ikke har været skellig Grund til, at Ingeniørhonoraret har været baseret paa en saa uforholdsmæssig gunstig Beregningsmaade i Sammenligning med Arkitektthonoraret.

Med Hensyn til de af Ingeniørerne i deres Imødegaaelse, Bilag IV og V, fremsatte „almindelige“ Udtalelser skal man bemærke, at disse Udtalelser og den i Forbindelse dermed anvendte Argumentation er af en saadan Art og Form, at Hovedrevisoratet har fundet sig fritaget for at komme nærmere ind paa denne Del af Ingeniørernes Indlæg.

Da der af Højskolens Direktør samt af Ingeniørerne og Arkitekten som et Led i de paagældendes Argumentation er fremsat Udtalelser om manglende Sagkundskab hos Hovedrevisoratet samt om, at dette ikke har taget de udførte Arbejder i Øjesyn, skal man endvidere bemærke, at Hovedrevisoratets Kritik —